

Twée soorten mensen

Lezen: Mattheus 7:13-29

Tekst: Lukas 6: 47-49

HC Zondag 7, vraag en antwoord 20

Zingen:

Ps. 27: 3

Ps. 73: 14

Ps. 26: 1, 2, 8

Ps. 89: 1

Ps. 2: 7

Geliefde gemeente, de vorige keer hebben we gehoord dat Filippus de Christus der Schriften gevonden had, omdat Christus hem als Eerste opgezocht had. Toen verstond hij: Die Christus, Die hij mocht ontmoeten, is dezelfde Christus van Wie Mozes in de wet en de profeten geschreven hebben. Die unieke Middelaar en Verlosser van zondaren, die zelf niet meer weten hoe zij ooit met God verzoend kunnen worden.

Het is de Heere Jezus Christus Die het afdoende middel gegeven heeft om de schuld te kunnen betalen, namelijk Zijn dierbaar bloed. En inderdaad, van Hem getuigen de Schriften. En omdat de Schriften van Hem getuigen, worden alle knechten des Heeren geroepen om Hem ook te prediken en voor te stellen in de prediking aan de gemeente.

Hoe noemt Paulus dat ook alweer in zijn brief aan de Galaten? Hij zegt dat Christus voor de ogen van de hoorders geschilderd moet worden. En hoe moet Hij geschilderd worden? Namelijk als een gekruisigde Christus. En gemeente, dat is de zuivere Christusprediking. Die is ontdekkend en vertroostend. Want laten we eerlijk zijn: wanneer er op een juiste wijze wordt gepredikt over het kruis van Christus, wordt een mens er totaal buiten gezet. En tegelijkertijd in zijn schuld gezet. Want vergist u niet: de plaats Golgotha blijft allereerst een plaats van gericht. Maar tegelijkertijd, en dat wordt het geheim voor allen die zalig worden, vloeien van de kruisheuvel Golgotha stromen van genade voor een schuldig volk.

En dat moet gepredikt worden. Want het heilig Evangelie spreekt van die Middelaar en Verlosser, onze Heere Jezus Christus. Maar hoe wordt dat Woord nu gehoord? Met andere woorden, en dan komen we bij de vraag van de catechismus: *Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam verdoemd zijn geworden?* Deze vraag stelt de onderwijzer aan zijn leerling. En de leerling mag op goede gronden antwoorden: *Nee, zij, maar alleen degenen die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.*

En gemeente, in dit antwoord komen wij heel duidelijk tegen dat er, bij alle onderscheid onder het mensendom, uiteindelijk maar twee soorten mensen zijn. Laten wij ervan doordrongen zijn dat de scheiding tussen die twee soorten mensen niet daar bij de deur van de kerk begint. Maar de scheiding die Christus in Zijn bergrede voor ogen heeft gesteld, gaat dwars door de kerk heen.

Bij de gelijkenis van de wijze en de dwaze bouwer, die de Heere Jezus als toepassing op Zijn bergrede heeft gegeven, willen wij met de hulp des Heeren stilstaan. En daarmee trekken wij lijnen naar vraag en antwoord 20 van zondag 7.

Het thema voor de prediking is dan: **twee soorten mensen**. Vanuit de catechismus kunnen we het zo verwoorden. De eerste categorie ligt nog in Adam verdoemd. De tweede categorie is in Christus zalig geworden.

Straks gaan we naar huis. Dan lopen we de straat in. De één stapt in zijn auto en de ander op de fiets. Maar hoe gaat u straks weg, lieve gemeente? In Adam verdoemd, of in Christus gezaligd? En daar zit niets tussen. O, gaat u maar op het puntje van uw bank zitten, als een bedelaar, opdat u dat laatste mag weten, op goede gronden: in Christus zalig.

We letten op twee gedachten:

1. Mensen in Adam verdoemd

2. Mensen in Christus zalig

1. Mensen in Adam verdoemd

Dat is die dwaze bouwer. Het zijn aangrijpende woorden die de onderwijzer gebruikt in zondag 7, vraag en antwoord 20: *Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden?* Huiveringwekkend woord: *in Adam verdoemd*.

Het is een belijdenis die de kerk der Reformatie ons gegeven heeft. We komen die ook in andere geschriften uit die tijd tegen. Dan denk ik bijvoorbeeld aan het klassieke doopformulier, waar wij de belijdenis vinden dat wij met onze kinderen *in zonden ontvangen en geboren, en daarom kinderen des toorns zijn, zodat wij in het rijk Gods niet kunnen komen, tenzij wij van nieuws geboren worden*.

Dergelijke aangrijpende belijdenissen zijn zuiver, omdat zij gegrond zijn op het Woord van God. Heeft Paulus het niet indringend geschreven in Romeinen 3, dat de gehele wereld verdoemelijk is voor God?

Maar wat wil dat nu zeggen? Wat betekenen die woorden: door Adam verdoemd?

Gemeente, dat betekent allereerst dat wij in de schuld staan bij God. En omdat wij in de schuld staan bij God, is God zo rechtvaardig dat Hij u, jou en mij moet straffen. Dan straft de Heere ons niet met vier jaar gevangenis. Die straf past helemaal niet bij de gruwelijkheid van de zonde. Dan laat de Heere je ook niet heel je leven eenzaam op een eiland zitten. Weet je wat de straf op de zonde is? Dat je verdoemd moet worden. Wat is dat? Dat de Heere je brengt naar de plaats waar je altijd Zijn toorn moet ervaren. Dat is diezelfde plaats waar ook de duivel moet zijn, met al zijn trawanten. In Adam, door Adam verdoemd, dat betekent: je hebt het recht niet meer op het eeuwige leven. En als je het recht op het eeuwige leven niet meer hebt, wat blijft er dan over? Het tegenovergestelde: de eeuwige dood.

Maar let goed op. Dan moet ik er wel iets bij zeggen. Het is het oordeel dat de Heere in Zijn Woord heeft laten optekenen. Het is het oordeel dat de Heere uitgesproken heeft over het ganse menselijke geslacht. Maar dat betekent niet dat alle mensen ook daadwerkelijk verloren gaan. Dat betekent ook niet dat de Heere Zijn vonnis direct heeft uitgevoerd. Want zolang je bent in het heden der genade, kun je zalig worden. Dan kun je verlost worden uit je grote ellende. Dan kun je van dat doodsvonniss bevrijd worden.

Maar dat neemt niet weg dat de Heere dit doodsvonnis over alle mensen heeft uitgesproken. Over jou, over u en over mij. Door Adam verdoemd. En echt, lieve gemeente, dat is een rechtvaardig vonnis van God. Dat vonnis wordt u aangezegd en het wordt u opnieuw gepredikt: u gaat verloren, tenzij u wederom geboren wordt en gelooft in de Zoon van God. Maar zolang dat nog geen werkelijkheid is, blijft een mens door Adam verdoemd.

Dat kan er uiterlijk heel wat zijn. Dan kun je heel veel opgebouwd hebben in je leven. Maar als het fundament van je levenshuis ontbreekt, ga je met alle uitwendige voorrechten alsnog verloren. En dat heeft de Heere Jezus aan het einde van de bergrede met die gelijkenis van de twee bouwers duidelijk gemaakt. Daar stelt de Heere de mens, en in het bijzonder de mens die onder de prediking van het Woord gebracht is, voor als een bouwer. Een bouwer die een huis gaat bouwen.

Laten we in deze eerste gedachte eens letten op die dwaze bouwer. Die man die met al zijn goede bedoelingen niet kon zeggen dat hij Christus met een waar geloof was ingelijfd en also Zijn weldaden had mogen aannemen. Want deze dwaze bouwer mist een fundament.

En toch was hij aan het bouwen gegaan. Toch kwam er een huis. Ongetwijfeld heeft hij een tekening gemaakt hoe hij dat huis wilde hebben. Hij heeft de kosten berekend. Hij heeft gekeken hoeveel stenen hij nodig had. Hij heeft ook een geschikte plaats opgezocht waar hij zijn huis wilde bouwen. Toen hij die plaats gevonden had, begon hij eenvoudig zijn tichelstenen op de grond te leggen. En daarop ging hij zijn huis bouwen. Hij heeft het ook nog afgekregen. Het is blijkbaar een man geweest die wel een beetje verstand van bouwen had. Hij kreeg het voor elkaar. De bouw van zijn huis ging heel voorspoedig. En toen zijn huis klaar was, was hij blij. Daar kon hij gaan wonen. Daar was hij veilig, dacht hij, voor de gevaren van buitenaf. Daar kon hij met genoeg verder leven.

Maar na verloop van tijd, toen hij daar een poosje gewoond had, zegt de Heere Jezus, kwam er die verschrikkelijke storm. De slagregen beukte tegen dat huis aan. Er kwamen scheuren in de muren. Het dak begon te schudden. De waterstromen spoelden als het ware onder de stenen weg. Heel dat huis stortte ineen en werd met de golven weggevoerd. Er staat in de Bijbel dat de Heere Jezus gezegd heeft: *en zijn val was groot*. Niets bleef er meer van over. Toen ging verloren liggen over in eeuwig verloren gaan.

Hoe kwam dat? Gemeente, het zat hem op één ding vast. Niet op tien dingen. Niet op honderd dingen. Op één ding. De dwaze bouwer miste iets wat de wijze bouwer had, namelijk een hecht en vast fundament. Ja, beide mannen waren bouwers. Beide maakten een huis. Beide gingen in dat huis wonen. Daarmee was er aan de buitenkant geen verschil te bespeuren. Maar het grote verschil zat onder de grond. De wijze bouwer had een fundament, maar de dwaze bouwer niet. Of, om het met de woorden van de catechismus te zeggen: die wijze bouwer was door het geloof Christus ingelijfd, en de dwaze bouwer niet.

Toen zijn huis viel en zijn val groot was, ging die man met alles wat hij meende te bezitten alsnog voor eeuwig verloren. Want hij hoorde bij die groep mensen die nog steeds door Adam verdoemd zijn.

Nu roept deze geschiedenis op tot zelfonderzoek. Bent u daarmee bezig, lieve gemeente? Wie zit hier nu te bedelen, te zuchten: *Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten; en zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg?*

Als dienaar van Christus roep ik u een ogenblik voor de alwetende God, door middel van de prediking. En ik leg opnieuw de vraag neer aan uw en jouw hart: hoe ligt het nu toch? Hoe ligt het

nu toch tussen God en je ziel? O, je weet wel wat er nodig is om zalig te worden. Veruit de meesten zijn daarbij opgevoed. Wij zijn allemaal hoorders van het Woord. Wij zijn allemaal bouwers van een huis. Niemand uitgezonderd. Dat wil zeggen: wij weten allemaal wel dat we zalig moeten worden, willen wij niet eeuwig verloren gaan.

Daarom kom je, als het goed is, onder de prediking van het heilig Evangelie. Misschien zijn er wel eens momenten in je leven geweest dat je de noodzaak van bekering voelde in je hart. Dat je de noodzaak van verlossing voelde in je hart. En dat dat ook wel wat werkzaamheden gaf. Je werd wat serieuzer. Je ging wat meer preken lezen. Je ging wat andere muziek luisteren. En wat je daarin verzamelde, waren als het ware stenen van het Evangelie, waarmee je zo je huisje ging opbouwen. Net als die dwaze bouwer. Mogelijk is er ook wel eens een moment geweest dat je dacht dat het goed lag tussen God en je ziel. Dat huis kwam af. Maar je had geen fundament. Je bent nooit bij dat fundament terechtgekomen. Waarom niet? Je hebt niet gegraven in de diepte. Het is alles zonder fundament.

O, als er geen wedergeboorte is, als er geen levendmaking met Christus is, dan tellen ten diepste al die uitwendige voorrechten niet. Ook die emotionele aandoeningen niet die je wel eens onder een preek kunt hebben. Of een preek die je zo kan aanspreken. Zelfs je heilige doop is in de grond van de zaak niet toereikend. Zelfs het zitten aan het Heilig Avondmaal is ten diepste de grond niet. Zelfs het horen van het heilig Evangelie, dat spreekt van die Christus, die unieke Middelaar en Verlosser, is ten diepste de grond niet.

Het is wel het middel van de Heilige Geest bij uitnemendheid om het geloof te werken. Maar het zitten onder het Woord, zonder meer, is tekort. Er moet een fundament komen. Het moet op Christus gegrond zijn. Een zondaar kan niet sterven voordat hij door het geloof Christus is ingelijfd, wil het wel zijn voor de eeuwigheid.

O, dat u er eens van doordrongen werd: het is binnen of buiten. En er zijn er nog zovelen die nog buiten zijn. Niet ingeënt in Christus. En je denkt wel wat te hebben. Je bouwt jezelf een beetje op. Maar als God nu komt en je blaast de laatste adem uit, wat heb je dan? Heb je dan een fundament? Is Christus je Grond? Want ach gemeente, als dat er niet is, en de stormen van het oordeel komen, dan houdt je het niet. Je houdt het niet. Je levenshuisje stort in.

En het is niet de eerste keer dat de Heere dit zo ernstig laat prediken. Hij heeft het ook met andere gelijkenissen duidelijk gemaakt. Ik denk bijvoorbeeld aan de gelijkenis van het grote avondmaal. Zijn knechten worden eropuit gestuurd om te nodigen, te nodigen. Velen hebben argumenten om niet te komen. U ook nog? Jij ook nog? En toch wordt uiteindelijk de zaal van het koninklijk paleis vol met mensen. Wat gebeurt er dan met die mensen die door Gods knechten naar dat paleis worden gebracht? Ze gaan niet direct naar de eetzaal. Daar kunnen ze helemaal niet komen. Er zaten zwervers bij, schooiers, bedelaars. Die konden zo niet aan die maaltijd zitten.

Nee, de gelijkenis laat ons weten dat de koning die mensen eerst, door middel van zijn knechten, bracht in zijn kleedkamer, voordat zij naar de bruiloftszaal gingen. En wat gebeurde daar in die kleedkamer? Daar moesten de lompen van de ongerechtigheden uit. Daar werd de kleding van de eigengerechtigheid afgenomen. En daar hingen de prachtige witte klederen klaar, die spreken van de vergeving der zonden. Daarmee werden al die mensen bekleed. En toen werden zij geleid in de bruiloftszaal.

Toen de laatste binnengebracht was, kwam de koning binnen. En ik kan me zo voorstellen dat, toen de koning al die mensen in dat prachtige witte kleed zag zitten, er een blijde glimlach op zijn gezicht kwam. Van vreugde. Dat is Mijn volk. Gewassen in het bloed van Christus.

Maar opeens zag hij die ene zitten zonder bruiloftskleed. Die was buiten de kleedkamer om in de bruiloftszaal gekomen. Toen ging de koning naar hem toe. En wat klonk dat nog vriendelijk, vindt u niet? *Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aanhebbende?* En dan dat aangrijpende: *En hij verstomde*. Dan heb je niet meer zoveel te zeggen als je hier op aarde gepraat hebt, hoor, als je zonder bruiloftskleed daar moet verschijnen.

Daarom kom ik nog een keer, namens mijn Zender, naar uw en jouw hart. Hoe ligt het? Heeft het horen van het Woord je werkzaamheden gegeven met het Woord? Want waar ging het ook alweer over in de catechismus? Het ging toch over die unieke Middelaar en Verlosser, Die God gezonden heeft, Die God gegeven heeft: Jezus Christus, onze Heere. En waar is Die te vinden? In het heilig Evangelie. U hebt ook van Hem gehoord. En vanmiddag hoor je weer van Hem. Maar wat heeft dat nu uitgewerkt? Kwam er een zoeken, een zoeken zoals bij Filippus? En werd dat zoeken van Christus een vinden van Christus? Horen alleen is niet genoeg.

En gemeente, ik hoop dat u nu eens even proeft wat het moet zijn voor de dienaren van het Woord om de sleutels van het hemelrijk te bedienen. Dan sta ik hier, en dan moet ik al die dwaze bouwers toeroepen, en u weet zelf, als het goed is, of u het bent: je ligt nog verdoemd in Adam. En dat zeg ik niet hard. Maar dat zeg ik met pijn in mijn ziel.

Arme zondaar, lig je nu echt nog in Adam verdoemd? Hoe lang al? En hoe lang wil je zo voortleven, terwijl je weer hoort, weer hoort, van die ene Middelaar en Verlosser? O, dat het horen eens mocht leiden, door de kracht van de Heilige Geest, tot doen. Tot een geloofsdaad.

Want wat zegt onze catechismus? *Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden? Neen zij, maar alleen degenen die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.*

Daar moet het nu op aan. Wees met minder toch niet tevreden, alsjeblieft. Maar zoek het toch, om dit wonder te mogen kennen. In de weg zoals de catechismus dat in de afgelopen zondagen heeft voorgehouden. Om door dat zaligmakend geloof, dat een gave Gods is, Christus ingelijfd te mogen worden. Ja, Hem aan te mogen nemen. En in Hem ook Zijn weldaden te mogen aannemen, die Hij verworven heeft.

Daar komt het toch op aan. *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven.*

En nu vraag ik het maar gewoon, kort en eenvoudig, aan u en aan jou: hebt u de Heere Jezus al aangenomen? En u gelooft toch wel van mij dat ik dat niet goedkoop bedoel, maar zuiver Bijbels, zoals die tekst uit Johannes 1 vers 12 het zegt. Hebt u de Heere Jezus aangenomen? Want dan weet je zeker dat je zalig bent.

En dan hoor ik een arme tobber vragen, en ik weet dat die er zijn: dominee, hoe gaat dat dan? Hoe weet ik dat nu, dat ik Christus met een waar geloof heb aangenomen?

Laten we dan eens gaan kijken naar die wijze bouwer.

2. Mensen in Christus zalig

Aan de buitenkant was er op het eerste gezicht geen verschil waarneembaar tussen die twee bouwers. Allebei hebben zij de bouw van een huis voor ogen gehad. En allebei hebben zij de bouw kunnen voltooien.

Ook de wijze bouwer heeft de woorden van Christus gehoord. Ook hij begon met die woorden van Christus een huis te bouwen. Maar zo heel anders dan die dwaze bouwer. Want die wijze bouwer kreeg allereerst werkzaamheden in de diepte. O ja, hij heeft natuurlijk ook net als die andere bouwer een geschikte plek opgezocht waar hij zijn huis wilde bouwen. Die heeft hij ook gevonden. Daarna is hij begonnen. Maar toen hij bezig was met de voorbereidingen voor de bouw van dat huis, was deze bouwer ergens diep van doordrongen. En dat had die dwaze bouwer niet.

Wilde die wijze bouwer een huis bouwen, dan moest het wel een huis zijn dat op een fundament stond. Want als er stormen komen, moet zijn huis blijven staan en niet ineens instorten. Dus wat deed hij? Hij ging niet direct stenen op de grond leggen. Hij begon te graven. En niet zomaar een klein beetje. De Heere Jezus heeft heel zorgvuldig de woorden gebruikt. Lukas heeft het opgeschreven in vers 48: *Hij is gelijk een mens, die een huis bouwde, en groef en verdiepte, en legde het fundament op een steenrots.* Hij ging net zo lang doorgraven totdat hij een stevig fundament vond waarop hij zijn huis kon bouwen. En de Heere heeft dat graven in de diepte willen zegenen. Want hij trof een goed fundament. Toen hij dat fundament gevonden had, begon hij te bouwen.

En dat werk werd rijk gezegend. Want ook die wijze bouwer heeft de bouw mogen voltooien. Ook hij kwam met zijn huis in een enorme storm terecht. Ook die zware regenvloeden troffen zijn huis. Ook de rukwinden. Maar het huis bleef staan. Het staat er eigenlijk heel sterk in de Griekse grondtekst. De slagregens hadden geen kracht in zich om het huis op enige wijze in beweging te krijgen. Hoe sterk die storm ook was, er was geen kracht in om ook maar een klein steentje van het huis te verzetten. Zo vast stond het op het fundament.

Wat een schoon beeld van een zondaar die door genade een dader van het Woord wordt. Die met het horen van het Woord geen genoeg meer nemen kan, maar werkzaam wordt met het Woord dat tot hem komt. Hoe zegt de Heere Jezus het eigenlijk in vers 47? *Een iegelijk, die tot Mij komt, en Mijn woorden hoort, en dezelve doet, Ik zal u tonen, wien hij gelijk is.*

Die wijze bouwer is dus een mens die tot de Heere komt. Die tot de Heere komt met dat Woord dat hij van de Heere gehoord heeft. Hij wordt werkzaam met dat Woord. Want dat betekent: komen tot de Heere. De evangelist Mattheüs zegt het zo in de bergrede: *Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft.*

Dus: *die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet.* Daarmee wijst de Heere direct op de bergrede. Hij heeft deze gelijkenis uitgesproken als toepassing aan het einde van die bergrede. *Deze Mijn woorden* zijn allereerst de woorden van de bergrede. Al mogen we daar natuurlijk heel de Schrift bij betrekken, maar laten we dicht bij de context blijven.

Een wijze bouwer heeft in die bergrede gehoord wat daadwerkelijk nodig is om zalig te worden. En wat hij daarover hoorde, bracht hem in beweging, zodat hij een dader van het Woord geworden is. Dat onderwijs deed hem graven in de diepte om dat fundament te vinden. Wat had hij dan gehoord? Wat drong hem om eerst te gaan graven in de diepte? Ik noem, heel dicht bij de bergrede blijvend, drie dingen.

De gerechtigheid

Allereerst zouden wij het onderwijs van de Heere Jezus in de bergrede kunnen samenvatten met één woord. Een heel belangrijk woord in de geloofsleer. Een woord dat een dierbaar woord wordt voor allen die zalig worden. Dat is het woord: gerechtigheid.

In de bergrede wordt op twee manieren over gerechtigheid gesproken. In de eerste plaats laat de Heere heel duidelijk weten en voelen wat de gerechtigheid is die de wet van de mens eist. En wat is dat? Heel eenvoudig gezegd: een volkomen gehoorzaamheid.

Als je die gerechtigheid bezit, die volkomen gehoorzaamheid aan de wet van God, dan word je zalig. Maar waar komt die wijze bouwer nu achter? Hij kan die wet niet houden. Zelfs een zondige gedachte of een zondige begeerte is voor God al als een daad. Die wijze bouwer is erachter gekomen: ik kan aan die gerechtigheid van de wet niet voldoen. En daartegenover ontdekte hij alleen maar ongerechtigheid.

Ja, hij heeft de Heere Jezus horen zeggen dat er een gerechtigheid moet komen die overvloediger is dan de gerechtigheid van de Farizeeën. Wat betekende dat eigenlijk? De Heere zegt als het ware: kijk eens naar die Farizeeën. Die doen dit en zij doen dat. Zij proberen die wet te houden en zo denken zij gerechtigheid op te bouwen voor God. Maar nee, zegt de Heere, dat redt het niet in het gericht. Er moet een gerechtigheid komen, een gehoorzaamheid, die daar ver bovenuit gaat. Een volmaakte gerechtigheid. Een volmaakte gehoorzaamheid aan Gods wet.

Maar ach, die wijze bouwer kan dat niet opbrengen. En tot zijn smart heeft hij ontdekt: in plaats van zulke gerechtigheid is er bij mij alleen maar ongerechtigheid. Maar weet u wat er gebeurde bij deze wijze bouwer? Toen hij dat ontdekte, ging hij juist zoeken naar die gerechtigheid die overvloediger is dan de gerechtigheid der Farizeeën. Hij heeft gehoord dat die gerechtigheid er is. En hij heeft gehoord bij Wie hij die gerechtigheid vinden kan, namelijk bij de Heere Jezus Christus.

En wat gebeurde er toen bij die wijze bouwer, die bezig is om in de diepte te graven? Hij begon te hongeren en te dorsten naar die gerechtigheid. De zaligsprekingen. En hij leerde iets verstaan van de oproep van de Heere Jezus: *Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.* O, die gerechtigheid die hij nodig had, die volkomen gehoorzaamheid aan Gods wet, maar ook aan Gods recht, ligt niet in hemzelf, maar buiten hem, in Christus. En dat is het fundament van zijn zaligheid. Dat moet hij hebben. Dat deed hem graven in de diepte, totdat hij bij dat fundament terechtgekomen is.

Het gericht

Het tweede wat hem in beweging bracht, was het gericht. Hij hoorde in die bergrede de Heere spreken over het gericht. En hij dacht: o, als ik zonder fundament voor God moet verschijnen, als ik zonder gerechtigheid voor de rechtbank van God moet staan, dan kan ik niet bestaan. Als dan de regenvloed van de vloek van de wet op mij afkomt, als dan de stormen van Gods toorn mij moeten treffen en ik heb geen fundament, dan is het verloren.

En dat deed deze man vluchten. Vluchten tot de Vrijstad. Hij moet Christus hebben. Hij moet het Fundament hebben. En hoe meer dat op zijn hart werd gelegd, en hoe meer hij daarvan hoorde, hoe meer hij begon te graven en te zoeken naar die Steenrots. En dat is Christus.

Dus het woord gerechtigheid bracht hem in beweging. Het gericht bracht hem in beweging.

De mogelijkheid van zelfbedrog

En nog iets heeft hij gehoord uit de mond van de Heere in de bergrede. Het is mogelijk dat een mens zichzelf bedriegt. Want hij heeft de Heere Jezus horen zeggen: *Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is.* De vrees om zichzelf te bedriegen, de vrees om zijn huis op een

andere grond te bouwen dan Jezus Christus alleen, deed hem ook verder graven en zoeken totdat hij dat Fundament ontvangen had.

O gemeente, is dat niet de praktijk van een ontdekte zondaar, die de zekerheid nog mist dat hij op dat Fundament gelegd is? Dat hij zo dikwijls bang kan zijn om zichzelf te bedriegen? Dat het nabijkomend werk is, waarvan de Heere Jezus ook zo gesproken heeft in de bergrede? Dat er ook geestelijk zoveel kan zijn wat het nét niet is? Maar als er dan toch waar werk in je hart is, doet dat je ten diepste alleen maar nóg meer graven. Ik moet het weten. Ik moet het zeker weten. En ik moet het zuiver weten. In een rechte weg.

Kijk, dat is nu het onderwijs waardoor die wijze bouwer eerst ging graven. Steeds dieper en dieper. En in dat graven raakte hij alles van zichzelf kwijt. En ging het op Christus aan. Totdat hij Christus vond, het enige Fundament van zijn gerechtigheid. Toen kon hij bouwen. Toen had hij grond onder zijn voeten. Toen leerde hij dat de beloften voor hem waren en dat de Heere Zijn beloften in zijn leven ging vervullen. Toen vond hij in Christus de grond van zijn behoud. Toen verstond hij dat hij als een levend steentje door genade gelegd was op het Fundament Christus.

Daar spreekt Petrus later van in zijn zendbrief: *Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis.*

Voordat we daar verder over nadenken, zingen wij eerst van dat geestelijke gebouw uit Psalm 89 vers 1:

*'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên.
Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen;
Zo min de hemel ooit uit zijne stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wanklen of bezwijken.*

Wat is het een wonder als je zelf als zo'n steentje gelegd wordt op het Fundament Christus. Dat is werkelijk een rechtsgrond. Want Christus heeft aan het kruis van Golgotha aan het recht van God voldaan. Christus heeft alle ongerechtigheden van al die wijze bouwers op Zich genomen en weggedragen aan Golgotha's kruis, om zo dat kostbare kleed van Zijn gerechtigheid te weven, om daarmee een naakte zondaar te bekleden. Opdat het door het geloof ervaren wordt: Hij mijn zonde, en ik Zijn gerechtigheid.

O, wat een wonder, gemeente. Dan is er in de stormvloed van Gods toorn werkelijk geen kracht meer om enig kind van God nog te kunnen verdoemen. O, wat is de kerk des Heeren veilig, als je mag liggen op dat vaste Fundament Christus.

Misschien vindt u dat grote woorden. Misschien vindt u dat diepe zaken. Maar ik wil het u toch prediken, wat de rijkdom is van die wijze bouwers. *Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.* En weet u, voordat je dat weten mag, word je als het ware naar dat Fundament toe gedreven. En wie nu door het ware geloof de toevlucht mag nemen, in de diepte, in zijn persoonlijke diepte, tot Christus, die zal ook niet omkomen. Al kom je tot Hem met de woorden van Esther: *kom ik om, dan kom ik om*, maar zonder Hem kan ik niet meer.

En weet u wat de Heere Jezus nu doet als Hij ziet dat zo'n wijze bouwer aan het graven is in de diepte? Dan komt Hij tot die bouwers en Hij roept hen toe dat zij het vol moeten houden. Want Hij weet als geen ander dat er van die ophouders kunnen komen in dat graafwerk.

Want natuurlijk komt de duivel erop af. En die gaat je wijs maken dat je te veel gezondigd hebt en dat de genade niet voor je is. Die wil je alleen maar weghouden bij dat Fundament. Of de zonden wegen zo zwaar dat het een last wordt, en dat het soms moedeloosheid geeft, zodat je bij tijden verslapt om verder te graven in de diepte.

En toch, Hij zal ervoor zorgen dat je niet omkomt in je moedeloosheid en krachteloosheid. Hij zorgt ervoor dat je niet zult afhaken. Want de ware gravers komen bij het Fundament.

En wat doet de Heere Jezus dan? Dan gaat Hij je bemoedigen. Dan komen die lokkende woorden, die trekkende woorden, die welmenende, liefdevolle woorden: *Gaat in door de enge poort*. Blijf maar doorbidden, o jongen. Blijf maar doorgaan met smeken, o meisje. Want: *bidt, en u zal gegeven worden*. O, stop maar niet met zoeken, o man. Stop maar niet met zoeken, o vrouw. Want Ik roep het je toe: *Zoekt, en gij zult vinden*. Want: *een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden*. Al die woorden zijn ook terug te vinden in de bergrede. En met die woorden wil Hij als het ware die wijze bouwers moed inspreken om door te gaan, totdat zij op dat Fundament zijn.

O, wie is er in ons midden zo'n wijze bouwer? Wie is er bezig om te graven in de diepte? En wie hoort de Heere roepen: *Wees Mij een Rotssteen om daarin te wonen, om geduriglijk daarin te gaan*? O jij, die God zoekt in al uw zielsverdriet, houd aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven. Blijf maar doorgraven. Smeek maar om dat zaligmakende geloof, waardoor je Hem mag aannemen, mag toe-eigenen, mag omhelzen.

En wat is het toch een wonder van vrije genade als je weten mag om als een klein steentje neergelegd te zijn op het Fundament Christus. Nee, dat was je van nature niet. Toen zat je vast in die keiharde rots van Adam. Maar in die keiharde rots van Adam was je verdoemd. Toen is de Heere gekomen. En Die begon je uit te hakken uit die steenrots Adam. Stap voor stap ging Hij van je een pasklaar steentje maken, dat paste op dat Fundament.

En terwijl de Heere daarmee bezig was, ervoer je wat Jesaja omschrijft in hoofdstuk 54: *gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste!* Ja, je wordt verdrukt vanwege je zonde. Je moet de troost van Gods genade zo missen. En door de wet word je voortgedreven. Zo kwam je, zo werd je geleid, zo begon je te graven. Net zolang, totdat die wonderlijke dag aanbrak dat je dat Fundament mocht vinden.

En niet alleen dat Fundament mocht vinden, maar dat de Heere in het zaligmakend geloof in je ziel gaf dat je als het ware dat Fundament mocht aangrijpen. En dat je door dat geloof erachter kwam dat het de Heere is geweest Die gezegd heeft: *Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten*. Ja, dat is het werk van de Heere. Hij gaat die levende steentjes op dat Fundament leggen. Hij neemt ze en legt ze neer. En dan hecht Hij ze heel vast aan dat Fundament. Ik bedoel het heel eerbiedig, gemeente, maar weet u welk cement de Heere nu gebruikt om die wijze bouwers als een steen op dat Fundament vast te hechten? Het dierbare bloed van Christus.

En als je nu als zo'n steentje met dat bloed op dat Fundament wordt vastgehecht, weet je wat er dan gebeurt? Dan krijg je de schoonheid van het Fundament. Dan gaat de schoonheid van het Fundament stralen in je ziel. Want door dat bloed word je gewassen van al je zonden en ben je in Christus schoon voor God. Dan zul je door het Goddelijk oog belonkt, weer met uw schoonheid pralen.

Nee, dat ziet de kerk niet altijd. Dat zien die steentjes niet altijd, als zij daar op dat Fundament liggen. Want als zij dan weer op zichzelf zien, en op wat er daarna allemaal nog weer in hun hart

kan omgaan, dan zeggen zij: ik ben zwart vanwege mijn zonden. Maar als je dan dat bloed weer ziet, als je dan dat Fundament weer ziet, en je mag weer eens een ogenblik door het geloof weten Hem ingelijfd te zijn, aan Hem verbonden te zijn, dan zeg je: *doch liefelijk*. Vanwege de gemeenschap met dat gepaste, dierbare, levende Fundament: Jezus Christus.

En als je daar iets van mag kennen, dan mogen Gods knechten ook met volle vrijmoedigheid zeggen: voor al die steentjes geldt niet meer verdoemd in Adam, maar zalig, zalig in Christus, het Fundament in de diepte.

Amen.